

# Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva  
za Kranjsko,  
sè sedežem na **Jesenicah (Gorenjsko).**



*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.  
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

*Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.*

**Obseg:** Vsled česa pogine po zimi največ čebel? (Dalje.) — Shod čebelarskih kupeev. — Pomožba ali ojačenje slabih panjov v pomladi. — Zakaj niso naša drevesa vsako leto rodovitna? — Vprašanja in odgovori. — Naši dopisi.

## Vsled česa pogine po zimi največ čebel?

(Dr. Dzierdzon.)

(Dalje.)

Teško pričakuje čebelar v mrzli zimi časa, ko se bo zopet mogel radovati veselega letanja in prijetnega šumenja svojih tolikanj ljubljenih čebel. Dokler mu je ta zabava zabranjena, zamore deloma si odpočiti, deloma pa dobre spise pregledovati in tako v čebelarski znanosti napredovati; večkrat mora pa tudi k čebelnjaku pogledati in se prepričati, če jim kaka spredaj naštetih nevarnosti ne žuga. V temnih čebelnih listnicah s tesnim prostorem tako opazovanje in pregledovanje ni posebno prijetno in se tudi ne splača, drugače pa je pri dvojčičih, ki na prostem stoje. Pri popolni svetlobi, v neomejenem prostoru tako delo opravljati, je pač prijetna zabava. Če potegnemo iz slame in tankih poličic narejeno priporo (duri), ki tudi za las ne reži in slamnato spletenino, ki je bila do dela potisnjena, kar se pri paznem počenjanji lahko brez vsakega ropota in brez motenja lahko stori, pa imamo delo (satovje) pred sabo. Prvo ulico, v katerej čebele sedé, lahko opazimo na dnu panjů po odpadlih voščenih pokrovecih, ali pa že pri strani čebele ugledamo. Neobsedeni satovi se vzamejo iz panju, ti se očistijo po njih visečih ali v piskricih tičečih mrtvih čebel. Če nas gosto tekoči ali suh med na pomanjkanje vode opomni, vlijmo je nekaj v prazne čašice. Izpraznjeni satovi naj se s polnimi nadomesté. Sploh naj se opravi, kar je potrebnega. To se tudi na nasprotni strani lahko naredi, tudi tukaj se lahko da čebelam nova zaloga, in čebelar potem lahko mirno spi. Pri pomanjkanji polnih satov, kar se letos lahko vsakemu pripeti, se lahko nadomesté s kosovi rumenega sladkorja, ki se prav do čebelnega sedeža pomaknejo. Sladkorne tablice (ploščice), katere si lahko vsak sam vlije, in sladni

sladkor (Malzzucker), ki se že v ploščicah prodaja, to oboje je še bolj pripravno, ker se lahko nad čebelnim sedežem ali pa pri strani satnikov ob steni k čebelam potisne. Prazni prostor nad čebelnim sedežem se lahko napolni z vlažnim mahom, in če se ta posuši, zamenja se z drugim. Tako pomnoženo mokroto v panjevem zraku pa med v odprtih čašicah in sladkor na-sé potegujeta, ter potem takem ta mokrota žejo in sploh pomanjkanje vode odvrtačuje, in ker žeja čebele vznemirja in jih k izletu sili, pogine pri tem na tisoče čebel. Meni se dozdeva, da je to odvrtačevanje žeje pripravnejše nego li napojne steklenice, ki pa sicer tudi niso za zavreči.

Pri preiskovanji, ki se je po velikem mrazu vršilo, zamoremo natanjko videti, kaj je vzrok smrti posameznih ali več čebel. Tu je bil morebiti sat na stranico tako pridelan, da na pol premrte čebele niso mogle prehoda v bližnjo ulico med satovi dobiti. V panjovih se satniki uteži prehod ostri rob satnikove poličice; v sredi satu pa zadnje (zaostale) čebele tudi ne dobé votline, skozi katero bi zlezele k drugim čebelam, zato morajo po večdnevnem premiranju in utrpnenji naposled v resnici poginiti. Pa tudi dozdevno mrtve se zopet ožive, če jih v škatljico pobereemo in v žepu pri životniku ali pri hlačah ogrejemo. Tudi s tem jih lahko rešimo, če jih z medom namažemo, ali z medom napolnjene, a pokrite piskrice okoli njih odpremo. Njih sestrice bodo kmalo med ovohale in ga prišle lizat, s tem bodo pa otrpnjene revice ogrele ter jih smrti rešile. S takim, se vé da, ne prepogostim preiskovanjem, nekako vsak mesec jedenkrat, in še celo z nameravanim motenjem bi se lahko posameznim čebelam, ali pa še celim panjovom življenje rešilo, ki so se morebiti pri mrzli zimi zakasnil, ter se niso pravočasno za zalogo pomaknili, ali pa si zaloge v sedež nanosili. Takim panjovom se večkrat zgodi, da pri polnih satovih lakote poginejo. Tud se vsled takega vznemirjenja prve vrste ki so neusmiljenemu mrazu narbolj razpostavljene, ki mraz od drugih odvrtačujejo, razrušijo in z novimi nadomeste.

(Konec prihodnjih.)



## Shod čebelarskih kupcev.

Ker je kranjska čebela v družih državah na imenu že precej časti zgubila in je v nevarnosti še v bolj slabo ime priti, hotela je slavna c. kr. kmetijska družba v Ljubljani to nevarnost kako zaprečiti. Sklicala je iz tega vzroka vse čebelarske gg. kupce na sv. Jožefa dan t. l. v Lesece h Krištofu, da bi se tam vzajemno posvetovali in pogovorili, kako in kaj bi se ta nevarnost odstranila. Določeni dan prišel je kot zastopnik c. kr. kmetijske družbe g. G. Pire, ter je došle gg. kupce — prišlo jih je 9, vseh je pa menda 13 — povabil v posebno sobo k posvetovanju. Gospod tajnik je pozdravil došle ter vso stvar nekoliko razložil potem pa prosil, naj mu gg. kupci svoje misli o tej zadevi povedo. A ti bili so tako različnega mnenja, da se zbog njih odgovorov ni moglo nič stalnega doseči. Vsak je svojo trdil; kar je bilo pa narbolj čudno, je bilo to, da je bila večina naravnost zoper to in so rekli, da nočejo nič o tem vedeti in naj vsak čebelar sam za sé skrbi. Zbog tega ni prišlo o tej zadevi do nikakoršnega sklepa. Ker je

pa g. Pirc rekel, da vlada vendar le hoče kranjskim čebelarjem pomagati in da ima nekaj denarjev za to pripravljenega, vpraša kako bi se isti denar obrnil. K temu je nasvetoval g. Modic naj ga razdeli, kakor je v naslednjem razpisu povedano. Predlog je enoglasno obveljal.

### **Razpis podpore starim kranjskim čebelarjem.**

Podpisani odbor je ukrenil v svoji seji dne 31. marca t. l., da vzbuja veselje do čebelarstva in da ob enem pospešuje to stroko kmetijstva, podpirati stare kranjske čebelarje, ki so prišli brez lastne krivde ob vse svoje čebele. Na podlagi tega ukrepa javlja podpisani odbor, da bode dal tistim kranjskim čebelarjem v prvi polovici meseca maja 2 do 3 panje (korita) čebel, ki v svoji prošnji na podpisani odbor dokažejo:

- a) da čebelarijo neprestano že najmanj 20 (dvajset let),
- b) da so brez lastne krivde prišli ob vse svoje čebele, in
- c) da ne morejo si iz svojega premoženja drugih čebel kupiti.

Vsebina teh prošenj, katerih ni kolekovati, mora biti potrjena od gospoda župnika prosilčeve fare in od dotičnega županstva. Ob veliki množici prosilcev si pridrži glavni odbor pravico izbrati najpotrebnejše. Prošnje je vložiti najkasneje do 27. aprila t. l. pri podpisanem odboru v Ljubljani.

### **Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.**

Dotični čebelarji naj ne zamudé prilike, ter naj pošljejo svoje prošnje v pravem času.

— x —

### **Pomnožba ali ojačenje slabih panjov v pomladi.**

Če v jeseni pri izbiranju plemenjakov še tako varno in skrbno postopamo, vse slabo obljudene panjove odstranimo in le take vzamemo, ki imajo dovolj ljudstva, dovolj dela in medú ter mlado maticeo, vendar bomo pomladi dobili nakatere, ki so iz raznih vzrokov toliko ljudstva zgubili, da navadno potem nikoli do rojenja ne dosepejo in so tudi pri dobri paši vedno lahki.

Slabim panjovom s premakljivi satniki je lahko pomoči in jih dobrim enake storiti, ako se tem dajo satovi, v katerih je že zrela zalega, da že čebele vun lezejo; ti se vzamejo narimočnejšim, in se jim namesto takih prazni v panj obesijo.

Čebelarjem, ki le sè starimi panjovi čebelarijo ste dve sredstvi, čebele v panjovih si pomnožiti, v pomoč.

Zvečer naj postavi v močni panj z medom napolnjen lesen krožnik; za nekaj časa bo poln čebel in tako s čebelami napolnjen naj se v slab panj postavi.

Navadno so tu vmes mlade čebele, ki še niso nikoli iz panju izletele in te so, ker s polnim želodcem pridejo, dobro sprejete in tudi tukaj ostanejo. In če se to nekaterikrat ponovi, je slabi panj kmalu močnemu enak.

Drugo sredstvo nam ponuja zgodnja paša, kjer je, ali pa paša na cvetji semenske repe. Istega dne, ko čebele dobro berejo in utrujene in obložene domov pridejo, nekako okrog 11. ure dopoldne, prestavi se slab panj na mesto močnega in močni na mesto slabega. Na ta način si slabi panj k ljudstvu opomore. Matica, ko vidi, da je panj bolj obljuden, začne zalego bolj staviti in širiti in slabotno ljudstvo si tako dobro opomore.

Prestavljanje naj se pa zgodi še le, ko je že nekaj dni dobra paša bila, sploh je uspeh prestavljanja odvisen od trenutka in časa. Kedar je dobra paša, čebele ne pazijo preveč na matico, tedaj se tudi ni bati, da bi pri takem prestavljanju matica bila v nevarnosti. Z vravnanjem panjov do enakosti se doseže tudi, da so prviči istočasni, kar je posebno dobro in je tedaj tako vravnanje res koristno.

A. W—e.

— x —

## Zakaj niso naša drevesa vsako leto rodovitna?

Vse rastline, ki že nekaj let na enem in istem mestu žive, imajo veliko mladik in obilo listja ter drugih organov, s katerimi si privzemajo — srkajo — redilnih snovi iz zraka, katere pa v zvezi z vodo, katero po koreninah iz zemlje dobé, večinoma k razvitku lesa in listja porabijo. Pri takih rastlinah, kakor n. pr. pri hrastih, bukvah i. t. d., se ne tirja od zemlje, da bi vsako leto dajala snovi, ki so potrebne k sadu, ta drevesa pa tudi vsako leto ne obrodé želoda, žirú i. t. d., pač pa vsako leto povečšajo njih lesno rast in se z listjem bogato oblačijo. Gledé te hrane iz zraka je pač vsejedeno, če je drevo li majhno li veliko, če je grm ali drevo, ker ima primeroma njegove velikosti in njegovega obsega vsled njegove organizacije vedno dovoljno dotiko z zrakom.

Vse drugače pa je z narejanjem — razvitkom — sadja. Znano je, da naša sadna drevesa, če jih z gnojenjem ne podpiramo, po jedni bogati žetvi naslednje leto le malo, navadno pa po dveh dobrih letinah prav nič sadú ne obrodé. Sicer še skoro vsako leto cveto in dobro kažejo, toda cvetje večinoma odpade, brez da bi sad nastavilo. Če bi mogla glavne snovi za razvoj sadja iz zraka dobiti, morala bi vsako leto v precej enakej primeri rodovitna biti, ker zrak, ki zemljo obdaja, ne more biti le za kak kraj nerodoviten, temveč je vsled medsebojne zveze v dihanji med rastlinami in živalimi sploh vedno enak ostane. To, da je drevje eno leto rodovitno, a drugo nerodovito, pripisuje se navadno vremenu, ki res lahko dobro ali slabo vpliva; vendar je pa ta vzrok le zemlji in njenemu stanu, v kakoršnjem je, prilastovati. Snovi za sadje mora večinoma zemlja dati, ako jih pa sama nima, tedaj jih tudi dati ne more. Ona je vsa izsesana, mora se tedaj odpočiti in si novih moči nabrati, katere si pa s posredovanjem in z razkrojenjem raznoterih snovi pridobi, pri čemur pa vpliv koreninine delavnosti na okrožne snovi, napredujoči razvoj korenin v novih zemeljskih delih in marsikaj družega nam še neznanega prevladuje, vsled česar se novi sokovi tako dolgo narejajo in izdelujejo, da jih je dovoljna množina ter primerna sestava za odgoj sadu.

S pravilnim gnojenjem se take pomanjkljivosti v zemlji lahko zaprečijo, če se prava mera namesčenja moči uporabi. Ker še veliko sadjerejcev ne vé vrednosti, katero pravilno gnojenje sadnemu drevju daje, dovolj ceniti, hočem tukaj navesti zgled, ki nam vpliv gnojenja v pravi luči pokaže.

Gospod Goethe, vodja kralj. prus. učilnice za sadjerejo in vrtnarstvo v Geisenheim-u na Reni, je pred dvema letoma pisal: V tukajšnjem zavodu ni bila do l. 1880. navada, da bi osobito sadnemu drevju gnojili. V enem delu vrta se nahaja dvoročni kordon hruške Schatrin Girey, neke vrste, ki je prav malo znana, a zaradi njenih dobrih lastnosti zasluži, da bi jo v večjej meri odgojevali. V l. 1879. imeli so sadeži povprečno 50 mm na dolgost in 45 mm na širokost (debelost). Z letom 1880. pričelo se je redno gnojenje in sicer se gnoji eno leto z gnojem iz hleva, v drugem letu s tekočim gnojem (gnojnico) in v tretjem letu pa z mineraličnem gnojem. Sadeži pred omenjene hruške bili so vsako leto nekoliko večji. Leta 1884. dobili smo sadeže, ki so imeli 78 mm na dolgost in 65 na širokost.

Da bi ta ugodni vspeh vresničil in v prakso spravil, je še pristavil, da se hruške iz l. 1879. zaradi njih male oblike niso mogle kot namizno sadje prodajati, temveč da so se le z drugimi vrstami vred prodale nekako po 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> vinarja; sadeži iz l. 1884. prodali smo lahko komad po 10 vinarjev. To doseglo ni se samo pri tej vrsti, temveč pri vseh drugih. Da tako zboljšani dohodki v oči zbodejo, je lahko umevno, kajti cena zadnjega leta je veliko višja, nego ona l. 1879.

Narboljši način pritikovcem gnojiti je ta, da se pomladi prostor pod drevesom nagnoji z drobnim že gnjilim kravjim gnojem. Taka odeja ne daje zemlji le pri vsakej plóhi ali dežju gotovo množino gnojilnih snovi, temveč jo varuje osušenja, kar je pri peščeni zemlji velike vrednosti. Sevé da, da bi se takemu gnojenji z estetičnega stališča dalo marsikaj oporekati, vendar se je treba bolj ozirati na način razširjanja in lastnosti gnoja, ki mora že strohnel in tedaj že zelo kratek biti. Na Francoskem se vidijo cele gredice tako pokrite in sicer tako čedno in skrbno, da pogled nanje ni nikakor neprijeten. Ko se gnoj že začne v prst spreminjati, naj se v zemljo zakoplje in nova odeja naj se na njegovo mesto naredi.

Drugi način gnojenja je z gnojnico, ki se z ravno toliko vode pomeša in v odprtih posodah pusti 8 dni stati. Pridene se na vsakih 20 litrov te tekočine eno pest pepela, in tekočino se vsaki dan večkrat premeša. Da se gnojnica pusti stati, je potrebno, da se snov zamore skisati — prevreti ali skvasiti, ker gnojnica naravnost iz jame koreninam večkrat škoduje. Pridevek pepela je tudi potreben, ter da se z gnojnico vred meša, ker pri tem se razkroji; to pa naredi, da dobi gnojnica dovoljno množino kalija, kolikor ga za sadno drevje potrebuje.

Če je tekočina dovoljno pripravljena, narede se okoli dreves brazde in sicer pri malih podobah in pri kordonih in malih piramidah blizo debla, pri velikih podobah, piramidah i. t. d. pa dalje proč. Brazde se narede po velikosti drevesa, če je drevo majhno, zadostuje brazda, ki drži eno ročno kropilnico, pri večjih drevesih pa 2—3. Ko tekočina v zemljo zleze, se brazda zopet zasuje.

Pri visokih deblih se gnoji, kjer so male koreninice, tedaj nekako v <sup>3</sup>/<sub>4</sub> kro-ninega obsega; v ta namen narede se po velikosti drevesa 3—8 blizo 60—80 cm globoke luknje, v katere se gnojnica vliva.

(Konec prihodnjic.)

## Vprašanja in odgovori.

Vprašanje št. 1. Nahaja se veliko oseb, ki prav rade med namesto sladkorja rabijo za oslajenje jedi, toda med ima nekak poseben čuden okus, in ta (okus) jim ne ugaja. Bi li ne bilo mogoče, tej neugodnosti pomoči in neprijeten meden okus odstraniti.

(F. v D.)

Vprašanje št. 2. Kedaj se spomladi smejo pričeti čebele krmiti?

A. J. v B—h.

Odgovor na 1. vprašanje. Da; k temu se priporoča naslednje ravnanje: Dober med se dene kuhat, pa ne na hud ali velik ogenj, tako da le počasi vre, péne naj se pridno posnemajo, mēd vrenjem se vtakne 5 do 6krat belo razbeljen kos železa, postavim: debel žrebelj ali kak drug pripraven kos v med, ki je tekoč. Če se sedaj takemu medu pridene na 1 *kg* pičlo žlico dobrega vinskega cveta (špirta), dosegli smo, kar smo želeli. Tako očiščen med je za kuhinjsko rabo precej boljši, nego sladkor.

Odgovor na 2. vprašanje. Kedaj ravno smemo pričeti čebelam polagati, ne da se trdno določiti, ker je to od vremena odvisno. Znano Vam je, da v zimskih mescih ne smemo čebel motiti, ker to bi jim več škodovalo nego koristilo. Če je toplo in južno, smejo se že po svečnici krmiti, a boljše je če do sušca ni treba. Ako so pa panjovi že tako suhi, da do sušca ne morete čakati, dajte jim med v satovji, če ga imate, v sili je pa tudi tak med dober. Gledati morate, da bodo čebele mogle po krmenji malo izleteti, da se malo očistijo. Pokladajte v začetku, dokler je še bolj hladno v opoldanskem času, ko je na solnci kakih 8 do 10<sup>o</sup> R. toplote.



## Naši dopisi.

Iz *Ipavske doline, z Oseka blizo Gorice*. Ker sem postal ud čebelarkega društva, dobivam Vaš časnik. Rad sem bral in pregledoval dopise, iz katerih sem zvedel, kako je ta in ona reč drugod. Tudi jaz hočem p. n. bralcem tega lista povedati, kako je s čebelarjo v naših krajih. — Ljubi Kranjci, ne čudite se, da posežem nazaj v leto 1882. To leto bodemo pri nas pomnili, ker takrat začele so čebele zgodaj brati. Dne 7. januarja videl sem čebele, ki so na nogah nosile cvetni prah ali „vznožno.“ Konec istega mesca je že sadje cvetelo. Vreme bilo je prav lepo do 25. sušca. Pri nas da čebelam črešnjevo cvetje narboljšo pašo od vsega sadja. Isto leto je pa od 25. sušca in do sv. Jurija, ravno ob cvetju črešenj, ves čas dežvalo. Bilo je prav hladno. Pred tem vremenom bili so vsi panjovi tako zasedeni, kakor ob času rojenja. O sv. Juriju bili so pa panjovi slabi, niso imeli ne medu in ne zalege, tako da so še le 10. rožnika začeli rojiti, čeravno bi bil o veliki noči vsak rekel, da bomo že o sv. Juriju roje imeli, a račun brez krčmarja rad spodleti. Poletje in jesen tudi niste bili bogati. Začetek je bil dober, a konec slab.

Sedaj preskočim v leto 1885. To leto so čebele dobro rojile a slabo brale, tako da so bile v jeseni skoro suhe. Od 55 panjov pustil sem jih za pleme 22, a od teh umrlo mi jih je 7 do spomladi. Ako ima pri nas panj 10 funtov blaga, lahko brez krmenja ostane,

Pri tej priložnosti Vam sporočim, kako različno pašo naše čebele imajo. Če je ob črešnjem cvetju vreme ugodno, prav dobro berejo in pridno satovje delajo. Jeden panj nabere do 3 funte na dan, vendar pa takrat niso tako mečne (? menda medene) kakor po leti. Ko sadje odevete, berejo čebele na neki detelji, katero v jeseni, po njivah po turšici sejemo. Na tej dobé toliko, da napravijo za rojenje. Na to cvete „kacovlje“ (češminje), to trnje tako po medu diši, kakor da bi bile čebele na njem. Za tem cvetjem pokaže trava svoj cvet. Od 15. rožnika nadalje začne kostanj evesti in cvete do 8. malega srpana. Ako popred ne rojijo, pa rojijo ob tem cvetju. Do srede t. m. cvete trava po planinah bolj na višavi. Na tej paši so nekatero leto do sv. Lovrenca. V višavi 1000 do 1200 *m* je večji del smrekov gozd. Na smreki berejo „maro“ ali medeno roso. Smreke so vse mokre od medu, tako da včasih v toplih, gorkih in jasnih dnevih med na tla kaplja.

Ta paša je pa samo v tem času, ni je pred ne poznej, in kadar je, je le v lepem vremenu; če je hladno in deževno, je ni nič, pa še po več let jo pogrešamo. Na tej paši se je letos jeden čebelar iz Kobarida zelo opekel. Pripeljal je 80 panjov, katere je doma na čisto djal, 20 ur daleč na Lokve na smrekovo pašo. Ko jih je na mesto postavil, bila je le še en dan paša, potlej pa je nastopilo slabo vreme. V 14. dneh so mu vsi pomrli, in je le prazne panjove domov peljal. Žalostno! Ajde pri nas nič ne sejemo. Od srede velikega srpana do srede kimovca cvete otava in žepek, tista trava, ki rase po peščenih in visokih planinah. Rožice ima bele in je ped visoka.

Marsikateri bralec bode rekel, da pri takošnji paši nam čebele dobre dohodke donšajo. Res, dobro bi bilo pri nas za čebelo, ko bi silnega vetra „burje“ ne bilo. Po letu pride skoro za vsakim južnim dežjem in včasih po 8 dni v narboljši paši nič ne berejo, zato je pri nas za čebelorejo slabše, nego pri Vas na Kranjskem. Ko sem po Vaših krajih hodil in se vozil po železnici iz bele Ljubljane v Kranj, in po Gorenjskem na Trebiž, občudoval sem polja ob ajdovem cvetu, ki so bila vsa bela. Mislim sem si, tu je pač boljše za čebele, nego je v naših krajih.

Pri nas imamo še malo dzierzonovih panjov, temveč le stare nizke. Moji panjovi so skoro vsi po 27 palecev dolgi, 11 palecev široki in 6 palecev visoki. Na vsaki končnici imam steklo ali šipo, da vidim v panj, kako notri delajo in ali bodo kmalo rojile. Za vsak panj vem 3 ure popred, predno roji. Skozi oknice spoznam, bo li panj rojil isti dan ali ne. S tem si veliko časa prihranim, ker ni treba na roje čakati. Da se pa v panj ne svetli, imam oknice z deščico priprto.

Pustimo to, rajše omenim leto 1887. Tega leta ne bom pozabil! 2 meseca — mali in veliki srpan — bila je taka suša, da ta dva meseca ni bilo nič rož po travnikih, a čebele bile so to leto tako bogate in težke, da še ne pomnim tacih. Brale so, kakor sem že spredaj povedal na smreki. Tako so v gozd letele, da so na dan 2 do 3 funte nanosile. Prostora niso imele, kamor bi nosile. 15. vel. srpana bili so panjovi polni medu in satovja. Pri nas nimamo takih panjov, kakor pri vas. Dne 16. velikega srpana sem tehtal jeden poln panj in jednega, ki je imel še 4 palce prostora. Črez en teden bil je poslednji za 10 funtov težji od prvega. Imel sem panj, ki je rojil dne 25. maja prvokrat, 3. rožnika v drugič in 8. rožnika tretjič. Ta panj je tehtal o sv. Lukežu 70 funtov, les je imel 12 funtov. V jeseni imel sem 48 panjov in 33 pustil sem jih črez zimo. Naredil

sem 7 centov medu. Morebiti poroče kdo izmed gg. čebelarjev, da sem jim preveč odvzel. Toda ni bilo tako, ker pustil sem še 20 do 30 funtov težke brez panjov. Še drugo leto (1888) ob veliki noči imeli so toliko živeža, da, če bi bila takrat jesen, bi bile lahko ostale.

Ker sem že toliko v tej zadevi pisal, naj Vam pa še sporočim, kedaj pri nas čebele rojijo. Če je ugodna in zgodnja pomlad, dobimo že v začetku maja roje, navadno pa malo pozneje. Znal bi kdo reči, da, ker so bile čebele v l. 1887. tako dobre, da so lansko leto gotovo zgodaj rojile. Pa ni tako, večkrat so bolj uboge, a vendar dobimo popred roje. Vlansko leto imel sem prvi roj dne 14. maja. Še tisti čas imeli so panjovi zadelan star med, kakor v jeseni, in vendar je bila skoro tretjina panjov, ki niso rojili. V maju je bilo presuho. Ko je kostanj cvetel, začelo je deževati in je deževalo do konca malega srpana. Kakor je g. dopisnik iz Koroškega pisal, da so bile tisti čas borne in suhe, bilo je tudi pri nas tako. Ob cvetju žepeka in otave bilo je še precej ugodno vreme, a bilo je premalo cvetic, da bi si zamogle čebele zadosti nabrati, ker ajde pri nas ni. Lansko leto bile so čebele pri nas borne. Temu vzrok bilo je deževje in v kimovcu burja. Kakor pri Vas na Kranjskem, tako tudi pri nas denemo ali združimo slabe in stare skupaj. Jaz sem jih pustil 31, pa polovica je tako slabih, da jih bodem moral o sv. Jožefu krmiti.

Omenim naj še, da sem v l. 1887 dobil od čebel 100 gld. a l. 1888 le 17 gld., tedaj velik razloček. Bil bi sicer malo več dobil, a dal sem prijatlom več kakor 60 funtov medu v dar.

Sadje pri nas sploh vsako leto cvete od 25. sušca dalje.\*) Katero leto čebele že po svečnici pridno nosijo cvetni prah, a letos še 18. svečana nisem nobene opazil. V tem času berejo po leskovji in po vrstili (?). Letošnji svečan nam je prinesel zelo neugodno vreme.

V naših krajih ne redimo črez zimo toliko čebel, kakor po Gorenjskem. V naši duhovniji je 1100 duš, a zdaj na spomlad imamo vsi skupaj le 70 panjov čebel.

Pozdrav vsem čebelarjem!

*Jožef Faganel,*

*cerkevnik.*

*Od sv. Trojice v slovenskih gorinah.* Pretečeno čebelarsko leto je bilo pri nas sploh slabo. Meni prigodilo se je, ker sem še nov čebelar, nekaj izvanrednega. Konec julija, namreč, sta mi dva mlada roja, katera sta se pred dobro obesla, neki dan ob jedni uri popoldne všla iz panjov, vsak na drugo stran. Ko ju najdem, misleč, da nista moja in ker sta le po malo muh imela, denem ju zvečer skupaj in med nju postavim eno novo pogačo (?) in nekaj starih dostavkov. Ko pa vse to delam, imel sem v mojem čebelnjaku še druge opravke, pri tem pa opazim, da iz dveh košev (panjov) ni bilo videti čebel leteti, kakor pri družih. Počasi se je dokazalo, da sta bila prazna, in oh, škoda! V panjovih bile so lepe mlade pogače, pa vse zapredene, in polno velikih črvov je migljalo iz njih. To so bili sovražniki, ki so pregnali moje čebele iz doma. Vsi so brez vsakega usmiljenja prejeli zasluženo kazen. Una dva združenca spravim v čebelnjak, hitro sta se pobratila in drugi dan so čebele že začele nositi in črez tri dni imele so že nekaj novih pogač. Tudi ob ajdovi paši storile so, kolikor so mogle. V jeseni sem jima dodal še polnih z medom napolnjenih pogač. Zdaj pa željno pričakujem dneva — čebelarskega veselja ali groze!

*Jože Friš.*

\*) Kako pa letos pri Vas sadje kaže, ali obilo cvetja pričakujete?

*Ured.*

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarskega in sadjarskega društva za Kranjsko.“ — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.